

Bemutatkoznak a szabadkai Kosztolányi gimnázium versírói:

KOVÁCS DÁVID

úrvacsora

az éjszaka lánya most is ugyanúgy
világít a tenger partján
fénye megtörik a hullámokon
esőként hullasztott könnyekben
nedves fűben térdelünk
harmattá válik a fájdalom
ebben a kéesszürke fényben még
a vér is ezüstös
szipogó kövekhez csapódsz
hömpölyögve húzódsz vissza a sós vízbe
számba gyömöszölöd a szavakat
(úgy mondom őket, hogy nem is értem)
idegen nyelven csókolsz
furcsa álmod játszunk
napízú a bőröm,
így száradok bele
de a Hold megérdemel egy igaz hívőt
dagályban ázott arccal fordulok el tőled

a félig elfogyasztott eucharisztia
istenkáromlás

kyrie eleison

fogd a kezem
átszúr a fájdalom
vörösén izzó arcbrődön
nedves a tenyered
a szemeid is azok
szorítják az enyém
magamat látom bennük

kezeid íriszöbleiben
mocskosszürke kaparéka
valamikori fényemnek
temetőföldbe kevert testnedvek
elföldeljük magunkat
egymást
a halál ágyában velem fuldokolsz
önkívület csorog szúrt sebeinkből
remélem nem ástál túl mélyre
hiszen tudod, hogy a
halottak visszajárnak
amikor vékony a lepel
nem takarja el arcunkat
a közös üvegfalon keresztül
az igaz mondatok nem jutnak át
de a szilánkok vágásai
a körmöd által vájt medrek a bőrömben
ott maradnak
már bennem folyik a véred
mégis szomjazom rád
lassan
idővel
minden csepp
a mi istenünknek áldoztatik fel
de én addig is
dionüszoszi nyugalommal
áldom Ariadnét.

BAGDAL ZOLTÁN

vallomás az önazonosságról

„mint egy társadalomból kivonult szerzetes
én teljesen önálló és önellátó vagyok gondolataimat
nem befolyásolják az akváriumomban úszkáló halak
lég- és véleménybuborékai nem terelnek semerre

véleményem a sajátom nem az eladhatót
suttogom ami elvont érthetetlen az a tökéletes
az érthetetlen az elvont a művészet te meg bekapod a
horgot nem érted mit mondok és nem is kérdezel vissza

különböző eszméket felértékelő különböző
 rezsimek minidiktátorai nem tolnak jobbra-balra
 nem mászok fel keresztcsontjukig hogy érvényesüljek
 hiszem amit mondok írom mindazt ami belőlem jön

biztos vagyok magamban tudom mit csinálok
 nem a sötétben tapogatózom pontosan tudom
 mit kell tennem hogy szeressetek és ti szeretni is fogtok
 mint a jó betörő nyomok nélkül hatolok be ebbe a házba”

olvasta fel begörnyedve halkán akadozva
 rossz színészi képességekkel egy papírlapról

uránusz

savanyú gáz sétálgat a négy
 fal közt nincs súlya mégis kiszorítja
 a levegőt mi túl sokat akarunk:
 fél perc nyugalmat (nem világbékét)
 ezen a szobán belül lehetne már csönd

törökülésben ültök a székek üresek
 öngyújtóitokat kattogtatjátok
 hiába kántálok hogy én akkor sem
 leszek egy hajléktalan üres gyomra délben

nézitek magatok a falra ragasztott
 vásári tükrökben nagyobb fej nagyobb
 arc kisebb has kis istenek vagytok aranyló
 magzatok folyik végig rajtatok a misebor
 szent sérthetetlen ártatlan glóriások
 leesik a hulahoppkarika rólatok

gyurmázva vagytok kis istenek
 saját képmásotokra akartok formálni
 hátha egyszer hasonlítok a jóra
 egy légtérben nem leszek veletek
 nem bírom a betont a szagot
 én gyújtom meg a lángot hogy
 láthassam az eget

SZABÓ RÉKA DOROTTYA

semmi

szelídsárga virágok
egy kopott zöld kerámiában
hogy mitől tetszik a hangyáknak
július közepe
és még a tiszában sem fürödtünk
éjszaka abból sem lesz semmi szerinted
én csak feküdni meg amúgy is mindenbe belelátlak
mi köt össze ha nálam még folyó sincs
lefújod a hangyákat
aludni inkább
világos porcelán törik
mi a baj
semmi csak rosszat álmodtam
nem azért mert elmész hanem mert ilyen vagyok

kék

egy orosz kék macska árnyékát rajzolják
ujllegeim a grépfrútízű üvegajtókra
fel kell nőni ahhoz hogy az ember megszeresse
olyan mint a kávé meg a fehérbor
a szokás édesíti a hiába csukott ajtókat
megtörik a fény
szivárványszínben pompázik a keserű
atomokat táncoltat
sistereg az egész ház
egyedül a macskaárnyék telepszik ölembe nyugodtan
és megtettesít téged

KOZMA SZABOLCS

malom

ha már vettem a bátorságot akkor te is vedd ki a búzakalászt a
füledből
gabonaültetvényt tartasz a hallójáratodban
hogy ne hallatszódjon a sopánkodásom
ne ijedj meg tőlem
a fehér por amit a folyosón felköhögök
csak liszt
ott vagy te is csak nem tudod
kis kötényben egy malomban
valamelyik artériámban
őrölsz
de az a liszt csak köhögésre jó
és nem kenyérsütésre

direkt üzenet

a monogramod alá préselt szövegtömb vagyok
egy rossz napon jónak tűnő sorba öntött igazság
mikor az én csepegtet mérget a fülembé
csukott szemmel hallgatom suttogását
cseréljük napágyat a szemembe süt minden
melyik szemed rajzoljam a homokba
de ígérd meg azzal nem követsz ha
rossz útra térít a félelem
az a csütörtök vagy amikor nem veszem be a vitaminokat
lehetnék többet is napon – a vitaminhiányom és az angolkór
szenesedő testünk 13 sor alatt gyémánttá lesz
de ne légy hamis amikor sejtjeimmel együtt sikoltasz
csak fontos hogy tudd
gyémántgyémántgyémánt